

[Bernhard Baunsgaard]

Vi har en landsskatteret. En af dens opgaver var i sin tid at give råd til administration og borger om, hvordan lovene skulle fortolkes. Det har landsskatteretten bare ikke i mange, mange år – vel menneskealdre – haft tid til. Landsskatteretten har været optaget af at tage stilling til konkrete spørgsmål. Ja men det er for ringe, at vi ikke har et fortolkningsorgan. Jeg er glad for, at ministeren siger, at han gerne vil nedsætte et udvalg til at undersøge spørgsmålet, men jeg må bede ministeren om at præcisere noget nøjere, hvad han har tænkt sig med dette udvalg. Jeg vil gerne have, at ministeren bestemt tager op netop dette, at borgerne på forhånd må have at vide, hvad det er, der er ment med en eller anden lov, sådan at praksis er fastlagt, før man skal have de eventuelle retssager.

Derefter kommer vi til spørgsmålet om, hvordan borgerne føler sig, når de har en bestemt opfattelse af en lovs fortolkning og de skatteopkrævende myndigheder har en ganske anden. Er borgernes stilling så tilstrækkelig stærk? Jeg har lige slået op i et leksikon, vi har stående herinde, og dér står, at landsskatteretten er en ret. Det er ikke en ret, men et nævn. Hvad er forskellen mellem en ret, opfattet som en domstol, og et nævn? Det er den, at det er nævnets opgave ikke at tage stilling til et indlæg fra en borger og fra administrationen og afgøre, hvem der på det grundlag har ret, nej, nævnets opgave er den at dykke ned i selve forholdet, vurdere ud fra, hvad der er sagt herinde, og hvad der er sagt af ministeren, og derefter komme med en fortolkning, sådan at borgeren kan føle sig ganske overbevist om, at alle argumenter, der taler til gunst for hans opfattelse, nøje er vurderet i landsskatteretten. Har man den sikkerhed? Efter min opfattelse bestemt ikke. Jeg vil også gerne have, at ministeren styrker det element. Når man fra borgernes side går til dette nævn og siger: »Det kan da ikke have været meningen med den lov, at jeg skal betale skatter i det omfang«, bør man kunne føle sig helt sikker på, at den bedste juridiske sagskundskab er dykket ned i sagen – ikke for at styrke administrationens afgørelse, men simpelt hen for at fortolke loven i bedste overensstemmelse med det, flertallet i folketinget har ment. Det element tror jeg nok er meget forsømt.

Derefter kommer vi til den behandling og den oplysning, som borgeren så får, når der

er truffet en afgørelse. Er den tilstrækkelig god? Jeg var i aftes til møde med en række statsautoriserede revisorer. Vi strejfede dette område, og de sagde, at den nye skattestyrelseslov ikke er god nok. De begrundelser, man får, er ikke tilstrækkelig dybtgående og tilstrækkelig gode. Det hjælper ikke, at de nye skatteråd forsvarer sig med at sige: ja tak, men I kan ikke forlange, at vi skal kunne klare den opgave i løbet af så kort tid, når landsskatteretten ikke har kunnet klare den i alle de år, den har eksisteret. Jeg tror også, denne kritik er berettiget.

Jeg gør opmærksom på, at der fra en række partiers side her i folketinget er fremsat forslag om, at man i hvert fald gør borgerne den tjeneste at oplyse dem om, hvorvidt landsskatterettens kendelser er enstemmige eller der er dissens. End ikke dette har dette folketing kunnet samle sig sammen til at vedtage endnu.

Når dette område optager borgerne i den grad, som det gør, så hænger det sammen med, at vi har et stærkt skattetryk. Jeg gør udtrykkelig opmærksom på, at vi ikke samlet har et skattetryk, der er ude af trit med andre lande, f. eks. i Norden eller i EF, men vi er ude af trit med de andre lande, når det gælder indkomstskatten.

Det fremmer denne følelse af, at der ikke eksisterer ret på området, når man kan komme til så forskellige skattebyrder for naboer med samme indkomster, som jeg nævnte før.

Endelig er jeg enig i den kritik, der har været af, at der går urimeligt lang tid, inden man får en afgørelse. Det er meget godt, at man får rente i den tid, men den stakkels borger, der har skullet arbejde med den skat, som han altså uretmæssigt er blevet afkrævet, giver man jo ikke erstatning.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Som en typisk illustration af folketingets dårlighed på det område, vi debatterer, nævnte hr. Bernhard Baunsgaard spørgsmålet om oplysning om dissenser i landskatteretskendelser og fastslog med forargelse, at endnu har dette folketing ikke kunnet tage sig sammen til at ordne det forhold. Men hvorfor har dette folketing ikke det? Ja, det er også en typisk historie. Det er, fordi hr. Bernhard Baunsgaards parti sammen med